

L'ESQUEVELLA

DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: ARAGÓ, 290 - TEL. 23994

VERTANY A LA BIBLIOTECA DE L'ATENEU BARCELONIN

FRIED-
FELD.

TRENTA CÈNTIMS

—Això de la No Intervenció, sembla un joc de criatures.
—Sí, de criatures mortes.

REVISTA DE PREMSA

Premsa de Madrid

La premsa de Madrid, a més d'heroica, també és bona. L'altre dia «Febus» ens donava els següents retalls de «Informaciones»:

“La diplomacia soviética, segura de las fuerzas que posee la nación, sigue el consejo marxista “suaviter - in modo”, mientras llega la hora de probar el poderío arrollador del pueblo mayor del mundo “fortier - in re”.

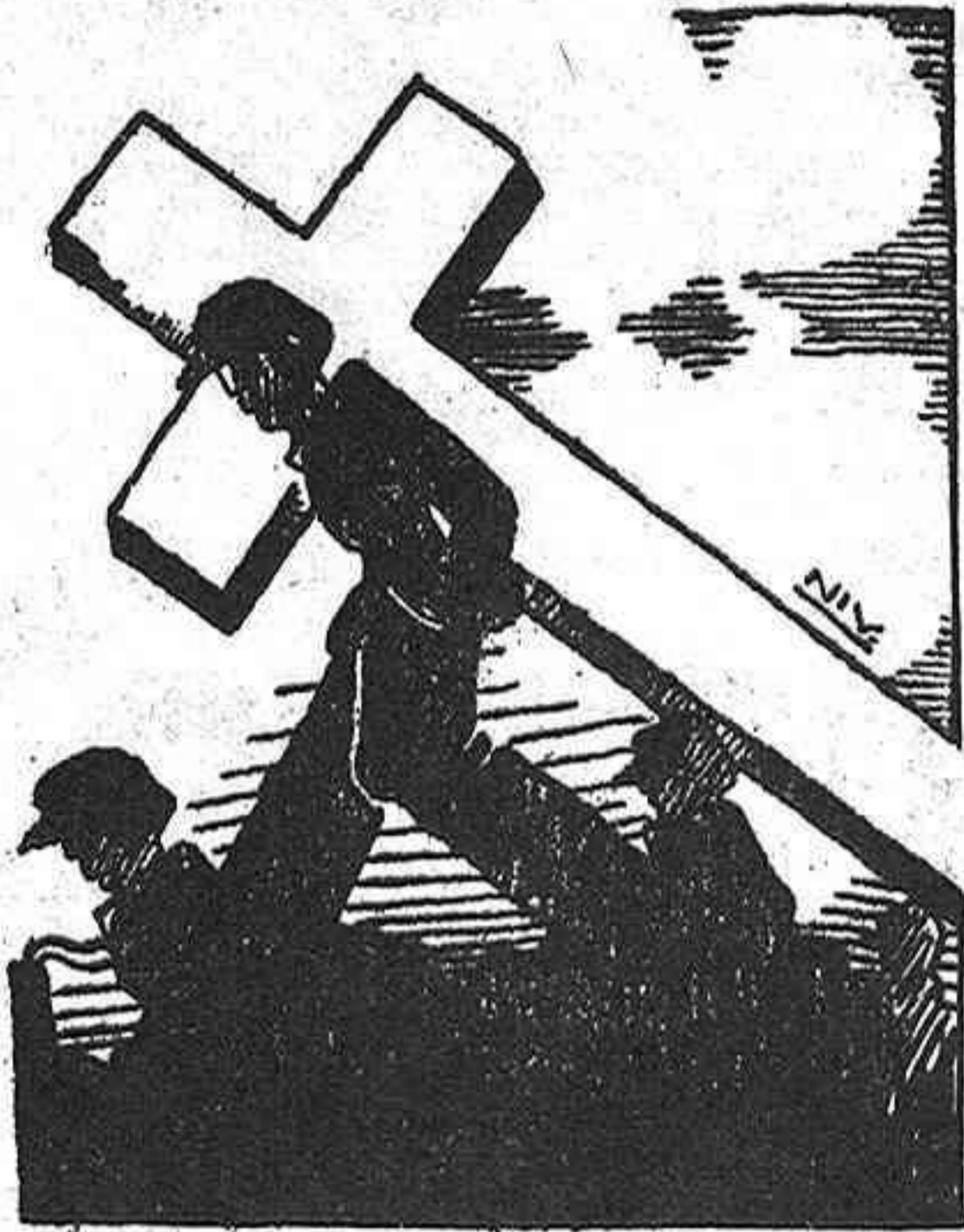
«Informaciones» es veu que ha confós el rus amb l'idioma de la raça llatina —els capellans, com deia aquell alcalde de Badalona—. Altrament, aquesta frase, si no recordem malament, és l'«slogan» d'un purgant.

L'altra perla és de «La Voz»:

“Blum vuelve ahora de nuevo a colocarse con la espalda vuelta a la tragedia de España y meter la cabeza en el agujero del suelo para no verle los ojos próximo al enemigo, que no tiene ciertamente su meta en España.”

Aquest exercici, fet tres cops cada matí en llevar-se, treu les ganes de fumar per tot el dia.

CATALUNYA

«Catalunya» feia dijous la commemoració de l'execució dels tres anarquistes nord-americans precursors del calvari de l'anarquisme militant i publicava aquest dibuix. Els nostres lectors trobaran, potser, que portar la creu amb les mans a la butxaca és massa comeditat.

Xavalla col·lectivitzada

El client d'una barberia es disposa a pagar la seva presa de pèl.

—Què val?—diu.

—«Cuatro pesetas veinticinco céntimos»—li respon el barber.

L'home dona cinc pessetes en un sol paper.

—«¿No tiene los veinticinco?»—li pregunta el treballador del sabó.

—No; només tinc deu cèntims—respon el client.

—«¿Pues no podré devolverle el cambio!»—crida el ciutadà collectivitzat.

Tots els barbers, aixequen el cap i a l'uníson fan tots: «¿Los veinticinco céntimos, los veinticinco céntimos!».

El servit s'esgarrija i es torna de tots colors. Es promou un gran aldarull. A dins es sent soroll de cadenes trencades que protesten.

—«¿Ya le conocemos a usted, siempre hace lo mismo!»—crida el cor de collectivitzats.

—Jo, pobre de mi, si és la primera vegada que vinc—s'excusa el client.

—«¿Naranjas de la China!». «¿A nosotros, no!». «¿Vamos, hombre!», etc., etc.

El client, desesperat, fa finalment un gest de satisfacció. Ha trobat la solució.

—Què val l'afaitar?—pregunta.

—«Setenta y cinco céntimos»—li contesten.

—Doncs, tornin a afaitar-me i seran cinc pessetes justes.

I li afeitaren la barba d'un quart d'hora, amb el més acurat collectivisme.

LA VANGUARDIA

DESEO UNA PR. T. E.

República Argentina, 82, entresuelo

Ens sembla que si aquest senyor no s'explica més bé, no aconseguirà la PR. T. E.

SEÑORITA, SE RELACIONARIA

C. Fargas Pellicer, 56, pral., 1.ª, Sr. Badía, antes San Pablo

Això de què els sants tornin a la terra perquè els joves es relacionin ens fa mala espina.

JOVEN, 30 AÑOS

desea relacionarse con srta, agraciada de 18 a 25 años, para salir juntos con f. m. Escribir. Vanguardia 9565

Creiem de bona fe que aquest nou sistema de locomoció no gasta molta benzina.

PERDIDA

Alianza oro iniciales C.S. a M.M. 27-3-32. Se gratificará; devolución a Viladomat, núm. 263, 5.º 2.ª

Si aquest senyor és del servei d'espionatge i especialitzat en les claus, nosaltres, no.

LITERATURA

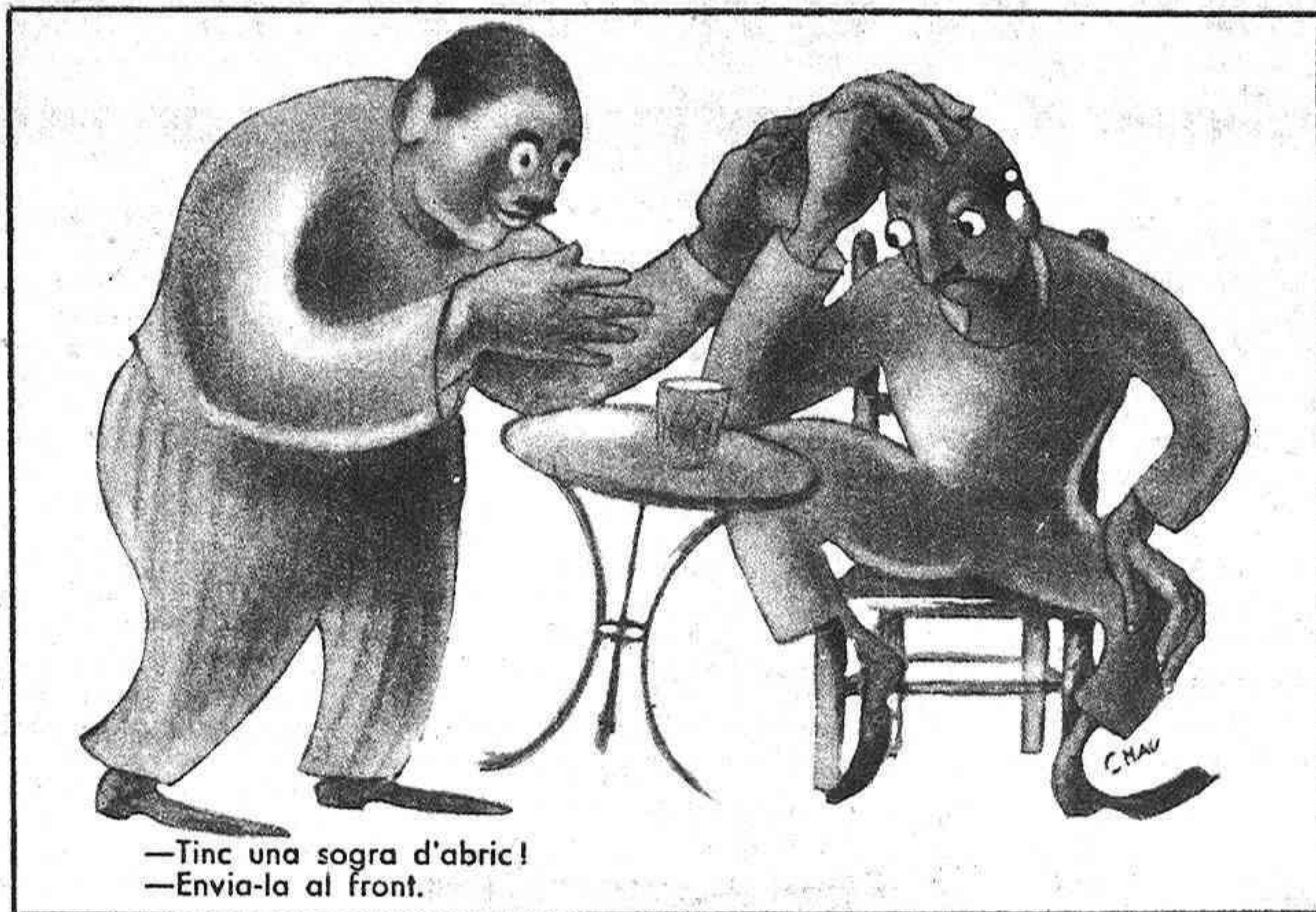
—Veus, si sabéssis llegir i escriure ara podries tirar als premis de la Generalitat.

alioza

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

ANY, LXI

NUM. 3039

—Tinc una sogra d'abric!
—Envia-la al front.

EDITORIAL

« Sempre! Catalans! Catalunya! »

Sempre han caminat paral·lelament pels camins polítics de les històries la cordialitat oficial i els «incordios» oficiosos, clandestins a vegades de tan oficiosos i perspicaces que volen ésser.

En aquest moment històric que la República ha vingut a residenciar-se a Catalunya, no podien faltar al costat de la cordialitat oficial i de l'acollida entusiasta i fervorosament antifeixista del poble aquells entremaliats líders clandestins de la petita política que somien en fer política gran quan tenen la inspiració de fer alguna ficadura de pota.

Alludim, i no voldríem fer-ho tan subtilment que no s'adonessin, uns senyors antifeixistes que varen editar el passat dia 11 de setembre, a l'empar del sentit aglutinant que aquesta his-

tòrica data significa per a Catalunya, un cartell representant la figura del Conseller Casanova, l'heroi del Fossar de les Moreres, amb una suggestiva llegenda que deia: «Catalans! Catalunya!»

Aquest cartell contribuï, evidentment, aleshores a la magnífica eclosió de sentiment popular, al que se sumaren per a honorar els herois de les llibertats catalanes tots els sectors polítics i totes les organitzacions sindicals que formen el Front Popular antifeixista, forta barrera que el poble oposa als invasors i que només pot ésser forta i eficient a condició que ningú no treballi subreptíciament contra el seu sentit indeclinable d'unitat i de lleialtat absoluta.

Però ens hem posat contra el nostre costum massa seriosos!

i la cosa potser no val la pena ni és tan seriosa com tot això.

Es tracta d'advertir que ara, sobtadament, com si fossin bolets, han aparegut enganxats a les parets de Barcelona nous exemplars d'una nova edició subreptícia d'aquells cartells amb una petita modificació addicional d'aquella llegenda.

Aquests nous vells cartells editats ara que no funciona aquella comissió pro homenatge de l'11 de setembre que estava integrada per representants de tots els sectors polítics i sindicals diuen:

«Sempre! Catalans!
Catalunya!»

Nosaltres no sabem si caldria donar més explicacions sobre el cas o si potser seria més convenient demanar-les.

Vostès mateixos!

UN COP D'AUDÀCIA

"Pentalfa" s'ha apoderat de les tintorereries

El Professor N. Capo ens fa sensacionals revelacions

Si la Censura ens ho permet, anem a revelar als nostres lectors un importantíssim servei de la Policia, que no sabem si està acabat, en curs d'acabament, o bé només començat. En cas, però, que no fos cap d'aquestes tres coses, la Policia trobaria en aquesta informació una pista ràpida i segura per prestar aquest servei i per al descobriment d'un dels complots més sinistres que s'han tramats en el curs d'aquests darrers temps, però que sí, en comptes de descobrir-se pot fer el seu fet, podrà ésser una font de prosperitat per al nostre país. Cal només, com sempre, que el públic es sacrifiqui.

TENIU ROBA A LA TINTORERIA?

Si teniu roba a la tintoreria sabreu tot seguit de què es tracta, però tanmateix no

sereu pas apte per a descobrir el complot. El lector, si es troba en aquest cas, només sap que ha anat —que va anar— a la tintoreria a donar l'abric i, si se'n recorda, es recorda que d'això ja fa anys. I res més. Ell va portar l'abric, li varen donar un paper i li varen preguntar:

—El vol urgent?

—Per què?

—Perquè si el vol urgent li costarà més car.

—Me'l rentaran amb urgència?

—No, senyor.

—I, doncs, en què es diferencia la urgència amb la no urgència?

—En el preu.

—Però, almenys, si pago la urgència...

—Si paga la urgència el rentarem.

—I me'l lliuraran?

—No, senyor.

—I si no pago la urgència?

—No el rentarem.

—I me'l lliuraran sense rentar?

—No, senyor. No li'l lliurarem, però sense rentar.

Naturalment, tot aquell que s'estima la seva roba, paga la urgència; almenys sap que la roba és ben tractada.

UNA REVELACIO

El lector, després d'aquesta pàgina viscuda, se sentiria més aviat trist; la tristesa dels acomiadaments sense retorn. Però nosaltres ens varem sentir intrigats i, un dia varem trobar, per casualitat, i gràcies a la sensibilitat del nostre nas, el poeta Xavier Viura, al qual coneixíem de quan, en temps de la dictadura, perseguia periodistes ajudat per l'advocat senyor Sierra.

—Ola, Viura! Vós per ací? I amb un abric que sembla nou!

—No; només és urgent.

—El que volia dir no és això; és que un nudista com vós...

—Sí; què hi farem; són ordres de «Pentalfa». De totes maneres, jo, fora d'alguns sopars, sempre he anat vestit, per fora, s'entén; per dintre sóc conseqüent i vaig despullat sempre; per això m'haig d'abricar.

—I, com és possible això?

—Res, no us en preocupeu; sóc Rosa-Creu.

—Ah, ja; màgia.

«PENTALFA» A LES TINTORERIES

Aquesta conversa i llegir l'endemà als diaris que «Pentalfa» havia donat 244 pessetes per a comprar roba interior per als soldats, va ésser per a nosaltres una revelació. «Pentalfa» en duia alguna de cap. I amb aquesta convicció varem anar a trobar el professor N. Capo. Entràrem al seu despatx, per fer-nos-el simpàtic, menjant una llimona. El professor estava en aquell moment xiulant l'himne nudista, que estava composant, i en veure'ns parà en sec.

—Un moment?—ens digué—. Unes quantes notes més de l'himne i estic per vostè.

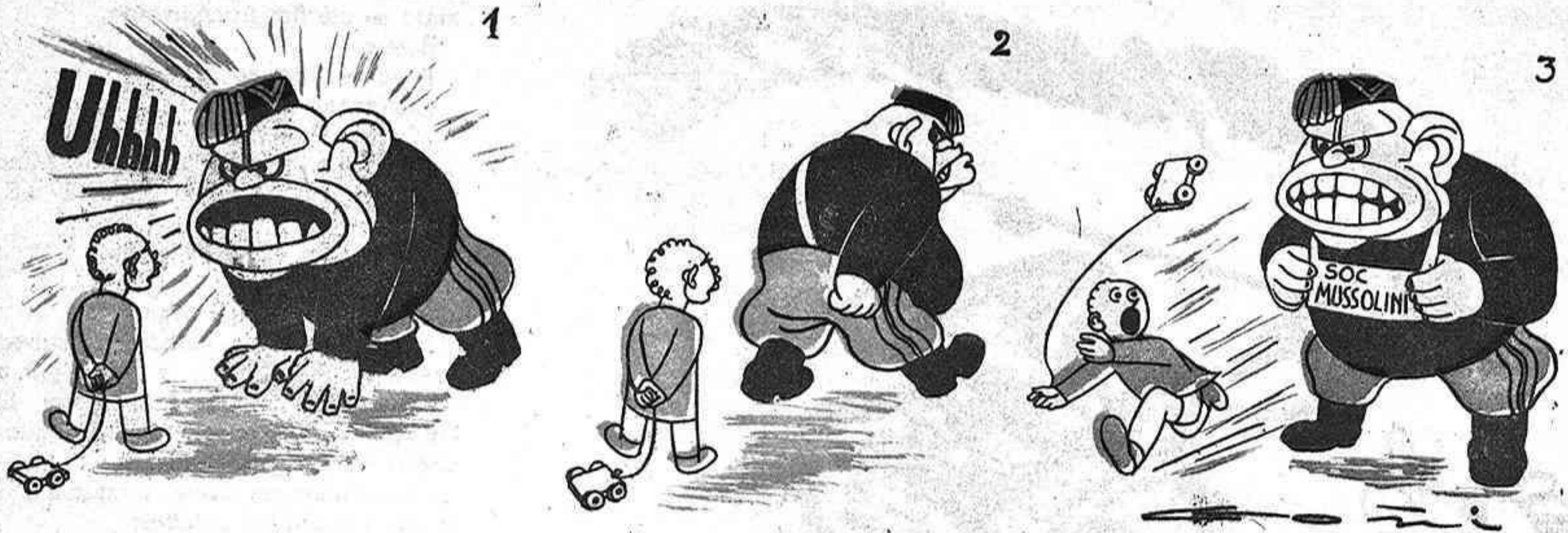
Però fou inútil. Ens mirà indignat i ens digué:

—Vol fer el favor de llençar aquesta llimona? No veu que no em deixa xiular?

—Ai, perdoni; em pensava que anava bé per a tot; com que el seu llibre ho diu...

—Deixi'l estar el meu llibre; què vol? Ai; ja em perdonarà que em presenti tan indecent davant de vostè sense ensenyar-li res; però és que estic molt refredat.

—Faci, faci... Venta per la qüestió de les tintoreríes.

—Dimoni! Ja m'ha descobert.

I com que ja l'havíem descobert, parlà.

—El moviment «Pentalfa», com tothom sap, és un moviment nudista. El nudisme ha de guarir-ho tot en aquest món amb l'ajut del limón, el ajo i la cebolla; però si ens limitem a anar nus, els nudistes no farem mai res. Calia donar el cop i l'hem donat. Com?

—Ja; el cop de les tintoreríes.

—Justa. Com ho sap? Però tant li fa; si ho sap podré parlar més clar i si hi ha hagut un traïdor, ho pagarà. Les meves observacions clíniques m'han demostrat que qui la fa, la paga. Menys en les operacions quirúrgiques, que la cobra. Bé, doncs; ens havíem d'apoderar de les tintoreríes i ho férem.

—Amb quina finalitat?

—Vós direu: amb la d'estendre el nudisme. La qüestió era que la gent ens portés roba i que nosaltres no li la tornéssim.

—I, ho fan?

—No; no ho fem. Però no sols de pa viu l'home; nosaltres, encara que nudistes i trofòlegs, necessitem menjar, el menjar costa diners i necessitem diners. Per això s'inventà el servei d'urgència.

—Però, què en fan de tanta roba? Se la mengen? La de cotó, encara, essent vegetarians; però la de llana... eix!

—No, senyor; no és això. Nosaltres, a canvi del vestit hem de donar un paper; però hem de pagar la dependència i, com que el públic és encara tan poc comprensiu que encara no paga per endavant, no tenim diners. Per això no podem pagar lloguer i no en paguem, és clar, i a la dependència, que cobrava 45 pessetes setmanals, que Déu, ai, el pare Sol, n'hi doret, l'hem haguda de reduir a 12, 25 i 31 pessetes. D'aquesta manera l'obligarem a anar també nu.

—I dels vestits, què en fan?

—Els vestits, primer si estaven bé, el Comitè els portava una temporada per fer propaganda, i si n'entregàvem algun, no era el que ens havien dut. El client veia aleshores que l'únic que podia anar-li a la mida era la pell. Però el fet econòmic s'imposà tot seguit i ara, un cop nets o tenyits els vestits, com que als magatzems fan massa bulto, els empenyorem i emmagatzemarem les paperetes. El client vindrà, pagarà, lliurarem al client la papereta i si li interessa la peça sempre podrà desempenyorar-la. Mentrestant ja s'haurà convertit al nudisme.

—Vol dir?

—Que si vull dir? Miri, ja ara, quan un client ens porta una peça, ja no li arriba la camisa al cos. I digui'm si quan a un no li toca un fil de roba al cos no va nu.

—Realment, vostès estan en el ajo, i d'això a ensenyar la cebolla...

Miquel Angel Buonarrotti, era un genial escultor de hombres, en mármoles de Carrara. BUENAVENTURA DURRUTI, era un gran escultor de pueblos en la carne viva de los hombres.

Buonarrotti se hizo inmortal por su deslumbrante obra pictórica realizada en la Capilla Sixtina del Vaticano.

DURRUTI pasará a la posteridad por su humana obra social realizada en tierras de Aragón.

Ahora bien: Miquel Angel, era un Genio orate, pues solo simbolizaba en su arte de maravilla la fantasía cristiana, para poder idiotizar con ella a las harapientas muchedumbres.

Durruti, ha sido un Genio sano, que ha sabido levantar un mundo social nuevo en el terruño aragonés para recreo y solaz de las criaturas humanas.

BARCELONA, 10 Noviembre 1937.

COMITE REGIONAL: Oficinas de Propaganda C. N. T. - F. A. I., Vía Durruti, 32 y 34, 4.º BARCELONA.

ENTRE ELS FEIXISTES

—Me'n vaig al front!
—Que et passis bé.

TÍSNER

—Què esperes a donar l'abric?
—Espero que se'm faci vell!

PARODIES QUE HO SEMBLEN I NO HO SON

Les campanyes cada dia més humanitàries de "EL DILUVIO"

«El hijo del amo, engorda el caballo» (Calígula)

No hem pogut resistir la boja temptació de retallar íntegrament aquest magnífic article de «El Diluvio», que per cert es torna cada dia més Universal:

Pero antes diré que nada me importa que me tengan o no por loco. Dicen que el poeta nace, no se hace. Eso

AGUAFUERTES

Núm. 1 del subterráneo

«Tengo cuarenta años; he llegado, pues, a la última etapa de la vida. ¡Vivir más es vulgar, inconveniente, inmorall! ¿Quién vive más de cuarenta años? ¡Respondan, aunque no más sea por esta vez, con toda sinceridad!... Lo diré yo, sin temor: los idiotas y los ladrones. ¡Se lo diría a todos los viejos en su propia cara, a todos los viejos de cabellos plateados y suave perfume, y al mundo entero!»

(Dostoyewski: «La voz interior».)

¡Està loco!—pensarán ustedes de mí.
¡Mentira!

—Miri, si el trobe fort li posa una mica de tabac.

a mí no me importa. A ustedes no sé. A mí tanto se me da, francamente.

Bueno.

Pues el loco se hace.

¿Estamos?

¿Estamos?, repito.

Digo que el loco se hace. Aunque será más correcto escribir: A UNO LE HACEN LOCO.

¿Recordáis el «Hamlet»?

Dice:

—«Ellos me han vuelto loco.»

Pero, a lo mejor, ustedes no saben de Shakespeare. A lo mejor, lo toman por un boticario o por un joyero. A lo mejor, Shylock y Falstaff son nombres que resuenan extrañamente en vuestros oídos...

Cambieemos de disco o hagamos ver como si tal, y díganme ustedes:

—¿Qué ser hiperconsciente no cae en la locura si la malhadada suerte le coloca en ese misérrimo mundo?

Tengo entendido que los médicos de locos acaban tocados, poco o mucho, de la cabeza.

¿Estamos?...

Si no «estáis» es una tontería continuar—ya que no vale la curiosidad— y más os valiera leer las noticias políticas.

Pues sí, he dicho que yo no estoy loco.

¿Un loco sabe «por sí mismo» que Dostoyewski era un loco consciente, un masoquista, un automasoquista, y, por lo tanto, un degenerado?

respetarse a sí mismo?

¿Sabe, «por sí mismo», como Dostoyewski, que un hombre consciente no puede ni debe

Yo sé, «por mí mismo», todo esto y, por lo tanto, estoy loco.

También sé, como Nietzsche, «por mí mismo», que el más grande hombre ve elevarse por encima de sí su propio ideal, es decir, ¡que todo gran hombre está por debajo de su propio ideal!...

¿Pero, un hombre consciente de su locura, es loco?

PRIMO
PELO

No ha mucho lei que un hombre consciente de su locura no es tal loco. Y el que lo dijo, un cretino nacido en 1864, es un loco.

Pues bien. Si uno se desprecia a sí mismo, ¿qué respeto le merecerán sus verdugos?

Al decir verdugos, digo semejantes.

¡Ah, si no lo sabíais, si ha sido preciso que os lo dijera, marchad, no continuéis leyendo mis divagaciones del subterráneo!

Cambio de disco.

«Antes», antes de leer un libro, me enteraba de la edad del autor. ¿Alcanzó los setenta, o los sesenta, o los cincuenta?... ¡Pues a otra cosa!

Por eso, al saber que Nietzsche enloqueció a los cuarenta y tres, dije: «¡Ese es el mío!» Alguien me dirá:

—Kant alcanzó los ochenta.

¡Bah! Kant era una vaca mística.

Fontenelle llegó al siglo; ni un año más, ni uno menos. ¡Qué ascol!

¿Y si cambiara de disco?

No porque tema de ustedes. Ya supongo que entre ustedes habrá sexagenarios, septuagenarios y octogenarios afectados de tialismo; pero a mí «todo eso» se me da un camino.

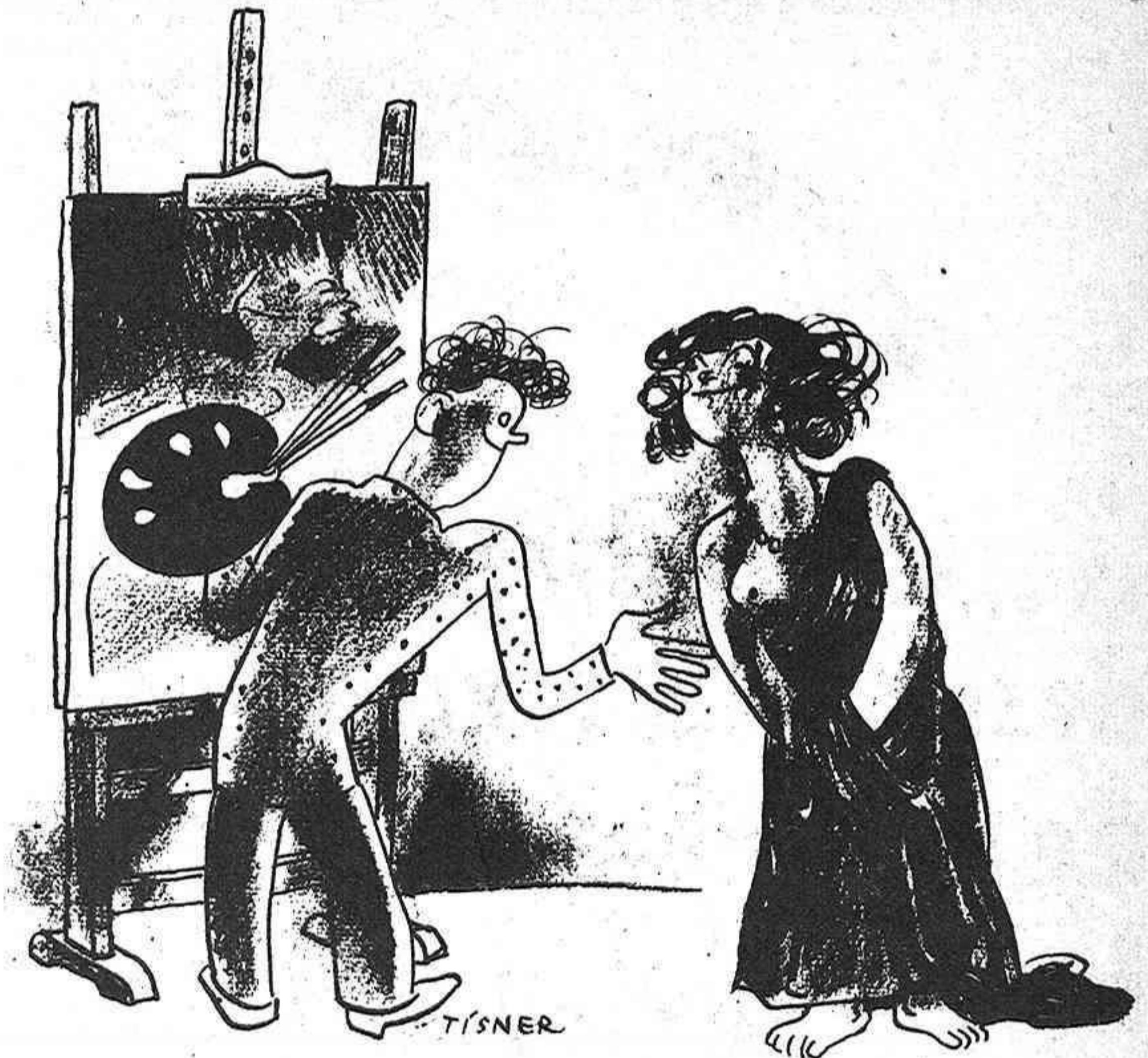
Parece mentira que haya hombre tan estúpido que crea en los demás y no en sí mismo.

Pero, ¡jeal, no cambio de disco. No me quedan agujas, se me ha roto la «cuerda», y, si os parece poco, me duele la cabeza.

Adiós.

JOSE RAIMUNDO

¡Ay Raimundo, Raimundo, cómo está el mundo!

—Trobo que no m'assemblo gens.
—Es que és una retirada simbòlica.

INFORMACIO ESTRANGERA

LES PATRULLES DE CONTROL... MARITIM

Roma, 39. — Un lacònic telegrama rebut avui als cercles rodons diplomàtics romans ens assabenta que el tractat famós de Nyon, que semblava anava a menjar-se el món, ha anat a l'aigua.

Les patrulles de Control marítim italianes han començat a prestar avui el servei de vigilància que els havia estat adjudicat en el pla total del control marítim.

Això és allò que diu un periòdic del matí que ha sortit aquesta tarda i que comenta el fet amb aquestes senzilles paraules:

«No es tan fiero el Nyon como lo pintan».

LA CONFERENCIA DE LES 9... QUARTS DE 10

Brusselles, 88.—A dos quarts de 10 s'ha tornat a reunir la Conferència de les 9.

Aquesta Conferència de les 9 potències, menys coneguda per la Conferència del Pacífic, té per objecte i encamina tots els seus treballs a la pau oriental, que és com qui diu a cercar la manera de donar alguna compensació moral i material als japonesos pel gran sacrifici que els ha costat la tossuda i incomprendible resistència dels xinesos a deixar-se envair la Xina del Nord, de moment, i més tard Xina del Sud, de l'Est i de l'Oest.

Tothom sembla inclinat a reconèixer, menys la U. R. S. S. que sense la tossuda obstinació dels naturals del país allò de Xina hauria anat com una seda i no hauria estat necessari

que els pobres japonesos haguessin hagut de sentir la repugnància d'haver de metral·lar les dones i criatures xineses, que al cap i a la fi els són germanes de raça...

QUE LI DAREM A N'EL NOI DE LA MARE?

Londres, 47. — Està a punt de sortir de Londres, camí de Berlín, el president del Consell anglès, Lord Halifax, que porta l'encàrrec d'explorar la mala voluntat del «fanàtic de la camisa bruna», per tal de veure amb quant en tindria prou per a ordenar la fi de la matança de criatures a Espanya.

El viatge de Lord Halifax se sap que té caràcter d'exploració, perquè el gran personatge ha encarregat al «Sepu» de Londres un vestit de «boy-scout».

Diu que quan arribi vestit així i comenci a cantar al furios Führer conceller aquella cançó que diu: «Què li darem a n'el noi de la mare?», tot anirà com una seda.

RECONEIXERA ANGLATERRA EL JAPO?

Londres, 94.—De bell antuvi semblava impossible, però després que s'han anat comprovant les bestieses i criminals cueltats que han comès els japonesos en veure's obligats a fer front a l'obstinada resistència xinesa va prenent caràcters de verosimilitud el rumor que potser sí que Anglaterra haurà de reconèixer la belligerència del Japó.

Als centres oficials, però, es desmenteix la notícia i s'admet només la possibilitat de què Londres accedeixi a un possible canvi d'agents comercials.

UN ALTRE NYON A BRUSSEL·LES

Brusselles, 70.—Els representants diplomàtics de França, Anglaterra i Rússia han fet un altre copet com aquell de Nyon, però més petit.

Ha estat una mena de Nyonet-Sur-Mer, que ha consistit a acordar en un 70 per 100 la proporció dels «voluntaris» que s'haurien de retirar d'Espanya si s'haguessin de retirar de debò els «voluntaris» d'Espanya i per tant haguessin d'anar aquelles Comissions famoses a una i altra banda amb un Comissari general per a totes dues.

Sembla que si donen de debò el 70 per 100 com s'ha acordat tripartitament tothom voldrà part d'aquesta fabulosa Comissió i és possible que degut a això sorgeixin noves dificultats i hagi de tornar a tornar-se a reunir el Comitè de Londres.

AQUEST NUMERO
HA PASSAT PER LA
CENSURA

Al front fa fred!

... i nosaltres volem des de la reraguarda donar escalf a l'afany popular que vol apaivagar-lo

LA CALOR DE LA INSPIRACIO

Nosaltres, els que fem L'ESQUELLA, més antifeixistes que Déu i més dotats d'esperit de sacrifici que ninquí, encara que mai ens està el dir-ho, hem pensat més d'una vegada, quan les nostres parpelles es cremaven a la calor de la inspiració, en el fred que fa a les trinxeres i als parapets del front que els nostres germans combatents oposen als invasors i als feixistes de tot el món, enemics «voluntaris» o no de les nostres llibertats i fins i tot de les llibertats d'ells mateixos.

FETS I NO PARAULES

A penes arribada als nostres caps la idea d'aquest fred que només de pensar-hi, ens fa créixer penellons a les orelles, ens ha començat a sortir fum del cap, però no pas pel nas i la boca, sinó de fum d'inspiració.

La nostra inspiració ens ha donat

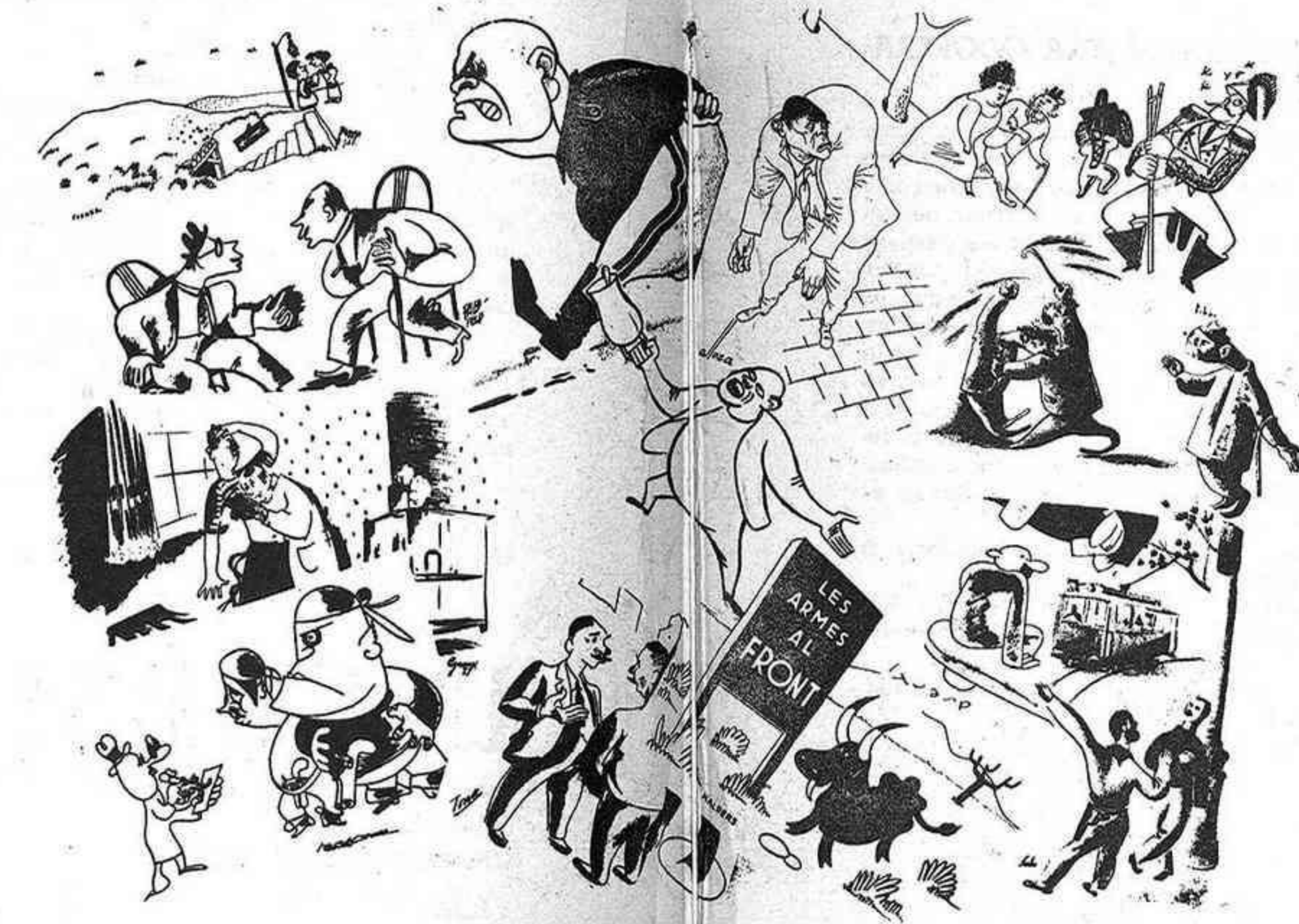
diverses fórmules, unes bones i altres no a desgrat que ho semblin, per acudir a remeiar aquest fred amb l'escalf del nostre treball i del nostre sacrifici.

De bell antuvi se'ns va acudir posar-nos tots els que fem L'ESQUELLA a fer jersers per als combatents, però vàrem pensar: aleshores qui faria L'ESQUELLA? Perquè L'ESQUELLA fa riure i la rialla és un exercici facial que fa reaccionar i treu el fred tot treient el mal humor.

També se'ns va acudir cremar senceres les nostres edicions al front per escalfar els combatents.

Ens trobàvem davant de tres dilemes. Aleshores se'ns va acudir fer allò que fa tanta gent i que consisteix senzillament en donar heroicament a aquells que donen la vida per nosaltres, aquelles peces de roba vella, suada i bruta, que en temps de pau s'acostuma donar al drapaire.

Aquesta idea ens va repugnar més encara que la primera, car và-

rem pensar que si nosaltres fóssim al front no ens voldríem abrigar amb uns mitjons vells d'altri, per molt antifeixista que sigui, o amb una samarreta plena de forats com si fos una xarxa de pescar pulmonies.

ES EL TALENTO I NO EL DINERO!

Sí, camarades, feu examen de consciència i tentu ben present que no és decent donar a aquells que estimem allò que ens sobra. És més noble que quan pensem el que ens manca a nosaltres per a viure bé i amar calents, manca també i tan bo a aquells herois que ho donen tot per nosaltres.

Cal mereixer aquests sacrificis i fer-se dignes d'ells i cal pagar-los amb la millor moneda.

Nosaltres, unint l'acció a la paraula, que la és treballar per la unitat,

volem donar als nostres germans del front el nostre talent, que és el millor que tenim i seguint aquella màxima nova que diu: «El talento i no el dinero», volem posar-hi tot el nostre reconegut talentàs perquè «el dinero» el poseu vosaltres sense adonar-vos-en i amb aquella alegria.

L'EXPOSICIO DE NINOTS DE «L'ESQUELLA»

A tal fi, i deixant de banda aquesta xerrameca preambular, anem al gra.

Nosaltres, els dibuixants de L'ESQUELLA DE LA TORRATXA, inaugurarem, «si el tiempo no lo impide y con permiso de la autoridad competente», potser el mateix dilluns vinent, i potser en un dels llocs més cèntrics de Barcelona, una copiosa

«L'Esquella» farà una Exposició de ninots de «L'Esquella» a benefici de la calor dels que pateixen fred al front

Exposició dels originals dels ninots que vosaltres mateixos heu celebrat i rigut, publicats a L'ESQUELLA d'ençà del 19 de juliol de 1936.

Hi haurà xistos, historietes i portades amb color o sense. Els preus seran diversos i més aviat barats, dins del possible, tenint en compte el que ha pujat tot d'ençà que no ha estat penjat cap senyor d'aquests que apugen els preus de les coses més necessàries.

Nosaltres, que sabem tan bé com els nostres lectors, el que tenen en si aquests ninots d'articles pròpiament dits de primera necessitat, estem disposats a no abusar gens ni mica, ni tan sols amb atenció a la fi excepcional que inspira el nostre benemèrit propòsit.

Nosaltres, pel mateix preu aproximat que vostès paguen avui per un quilo de patates, estem disposats a posar a la seva disposició un ninot que pot ésser original indistintament d'Alloza, Kalders, Nyerra, Guasp, Bofarull, Tona, Goñi, Viader, Subi-

rats, Martí Bas, Graus, Friedfeld, etcètera, etc.

Oportunament sabreu el lloc i la data de la inauguració d'aquest colossal esdeveniment artístic que supererà totes les esperances!

Per una veritable calefacció central a tots els fronts!

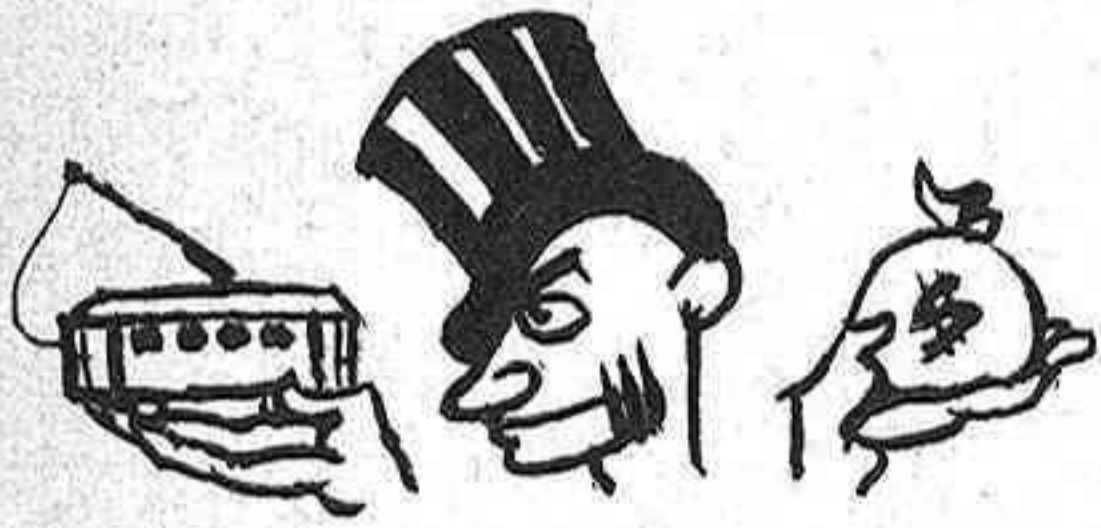
Ah! Se'ns oblidava remarcar que el producte íntegre de la venda dels preciosos fruits del nostre talent, el dedicarem a comprar peces de roba d'abric interior i exterior **noves de trunca**, i si és possible, fetes a mida, per als heroics defensors de la Llibertat i de la República.

No badeu i apresseu-vos a comprar aquests rars exemplars que esdevindran històriques pàgines d'aquesta gloriosa gesta per la independència de la República.

[Feu cura, si cal, que aquesta no alegrarà la tenebrosa consciència dels derrotistes!]

[Doneu-nos l'escalf del vostre entusiasme per apaivagar el fred del front!]

ESQUELLOTS

JA HA ARRIBAT LA REPARTIDORA!

Els revolucionaris de bona fe que durant aquests setze mesos esperaven que es fes la veritable revolució, la bona, la de la Repartidora, poden començar d'estar, per fi, satisfets: l'amenaça de la infecta burgesia que cautelosament torna a treure el nas, ha decidit, finalment, als que podien, a fer el repartiment que tant, i amb tants perjudicis per al proletariat, es venia retardant.

Es cixi com, finalment, sense necessitat de baixar el preu de la cervesa, els obrers de la casa Damm han pogut augmentar-se el sou fins a 200 i 250 pessetes setmanals, cosa que està molt bé, perquè representa un bon i equitatiu repartiment del capital.

Igualment, els obrers dels tramvies i autobusos han aconseguit treure's l'absurda preocupació del millorament i reparació del material i han començat també el repartiment, de moment, amb 400 pessetes per barba d'un sol cop, a més, és clar, de la setmanada.

D'altra banda, es nota també un millorament dels sous en altres rams, el marítim per exemple. L'«Uruguai», que fa tant de temps que no es mou del nostre port, té actualment una tripulació de plantilla de 600 homes, que també feia molt de temps que no navegaven i, el que és millor encara, els empleats de la Transmediterrània, que tampoc no naveguen, s'han pogut augmentar el sou.

No hi ha dubte, doncs, que la situació és pròspera.

NOSALTRES PREFERIM L'ASPIRINA

Al senyor companyero Aspirina, ail, volem dir Veramon, de «Solidaridad Obrera», l'han nomenat «Asesor literario» del Comité Económico del Cinema, amb 750 pessetes de sou setmanal!

Si arriba a saber llegir i escriure, foren capaços d'haver-lo fet bisbe de la Seu d'Urgell.

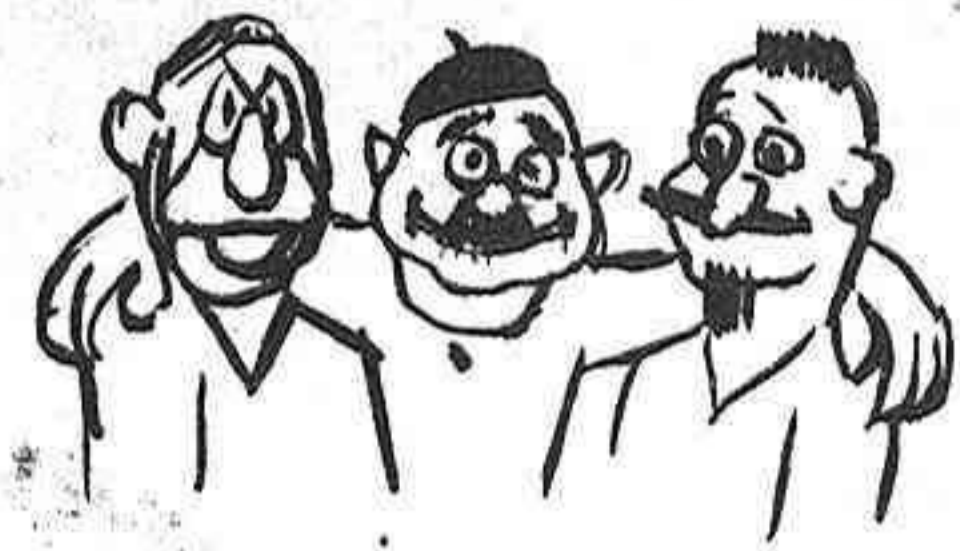
Quins tiarros!

L'EMBOSCADA DELS CATORZE

El decret d'exempcions ha produït un gran rebombori, com és de suposar, a totes les esferes i a totes les oficines afectades. Però el rebombori més gran l'ha produït al «Full Oficial», on, catorze redactors, catorze, es dediquen cada diumenge a separar en la informació de l'Agència Febus tot allò que són mítings de tot allò que són notícies, llençar les notícies i publicar els mítings.

Els catorze redactors no volen anar al front, no pas perquè no hi vulguin anar, sinó perquè havent format el Batalló de les Tisores i la goma, l'emblema de la dictadura del redactorat, creuen que el seu lloc és al parapet del Comunicat Oficial i que se'ls ha de considerar mobilitzats, ja que si el diumenge se sacrifiquen per la guerra, a base del sou mínim periodístic, durant la setmana se sacrifiquen darrera les taules dels cits càrrecs oficials que ocupen.

VOLEU QUE FEM UNA COOPERATIVA?

Si ho voleu, som-hi. Cerquem socis, paguem una entrada i fem un capitalet. Com que això de fer treballar tothom és molest, serem uns quants que ens repartirem la feina permanentment. Així podrem fer millor les gestions i ens coneixeran arreu. Comprarem articles de taxa i els vendrem, perquè ho mana la llei, al preu de taxa. Però ningú no ens privarà de vendre més cars que a la botiga els que no són de taxa. Si dels queviures n'hi ha una partida prou gran, la comprarem per a tots; però si no arriba, ens la repartirem nosaltres, que som els que treballem, i si treballem, hem de menjar, i fumar, és clar.

—Sí; però, per fumar, com ens ho farem?, si no ens fem fúmer.

—No, homes, perquè farem intercanvi dels articles de la Cooperativa amb l'estanquera de la cantonada. Apa, voleu ésser-hi?

—No, perquè ja som d'una que té els mateixos avantatges.

EL CAS DEL COMPANYERO SARÀNANA SEDO

Els fums del companyero Sarànana no pugen ara tan amunt com quan era redactor del bisbat de Barcelona al «Noticiero» i col·laborador espontani de l'«A B C» de don Juan Ignacio Luca de Tena.

El fet ve, naturalment, de la manca de tabac i de la premiositat que empren a determinar centres oficials de la República en subministrar als periodistes que hi fan informació aquella cobejada matèria prima. Això fa que fent una excepció en els seus nobilíssims escrúpols, el senyor companyero Sarànana trobi incompatible, i ho digui en lletres de motillo, certs càrrecs amb el de Director de certs diaris.

Suposem que el companyero no ha pensat encara en aplicar aquesta incompatibilitat al diari mateix on ell escriu.

De tota manera, comprenem la recança que pot sentir-se d'haver perdut aquells fums sagrats «de incienso y mirra» que es respiraven al redós del bisbe Irurita Canaleta, si hom els compara amb aquesta manca de fums de paquetilla que se sent ara en certs centres oficials...

—Nosaltres oferim la pau i ens quedem la guerra.

— Els enemics dels meus amics, són els meus amics!

ELS GRANS ESPECTACLES PUBLICS

El Comité Económico de Cines es decideix, per fi, a fer economies I, ai d'aquell que s'hi oposi!

Traduir.

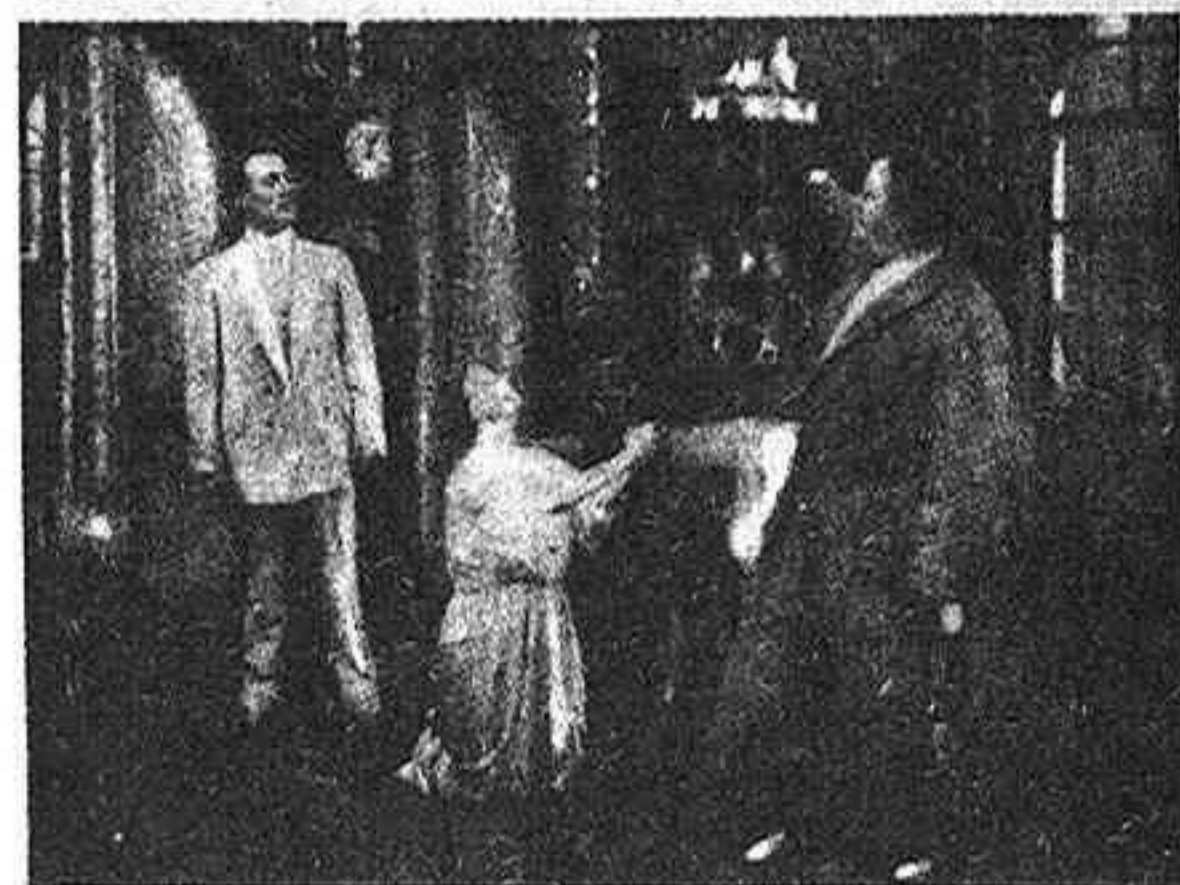
Senyor Director de L'ESQUELLA: Per si pot servir-li, li envio aquesta interessant informació sobre el «Comité Económico de Cines»:

Malgrat l'oposició dels darrers puntals de la burgesia, el «Comité Económico de Cines» va fent, com el seu nom prou bé indica, economies. Veritat és que els esmentats darrers puntals, que són les cases llogateres de pel·lícules, que hom no sap encara com és toletrat que les cases productores tinguin la pretensió de mantenir representació a Barcelona en comptes d'enviar revolucionàriament i directament els films, i gratuïtament, a l'esmentat Comité, varen intentar cobrar els lloguers dels films de cinc setmanes, i que per una misèria de 360.000 pessetes fessin el ridícul de servir-se d'una cosa tan passada de moda com és un notari. Un notari! Una cosa tan ridícula que fins l'escriptor francès Edmond About en va fer una novella titulada «La Nariz de un Notario»!

Prou va dir-li el President del Comité: «¡No te conosco! ¡No te conosco!» Però ell li va contestar que amb ell bromes no i vàrem haver de pagar. Sort que ara ja estem un altre cop endarrerits de tres setmanes. I, com no ens posin notari propi...!

Ara bé, els traïdors culpables d'aquest desfalch que l'estranger ha fet a la Nova Economia, que vagin amb compte! El Comité els havia elevat, d'empleats de les distribuïdores, a Comité de Control de la Cámara de Defensa Cinematográfica, perquè no podia pas ésser que en fossin els representants en persona, i n'hi havia tres i tot que s'havien fet subrepticament de la C. N. T.! Però aquests varen ésser cridats a la Central i sotmesos a un Tribunal «ad hoc»; què s'han cregut!

El Fiscal, que era el President del Comité Económico de Cines, va explicar al Jutge, que era del Ram de la Fusta, de què es tractava i quines pintes eren els acusats: uns feixistes que fan el joc del capitalisme mundial,

Don Enric Borràs, quan encara era vell, en el moment de cridar a la infiel la consigna del moment: «Tu al front, jo a la reraguarda!».

El títol del film, «Sacrificio», està plenament justificat.

Es pot observar que el rellotge queda indiferent al patetisme d'aquesta escena.

(Es una foto C. E. de C., naturalment.)

que no són confederals ni ocho cuartos, encara que portin carnet, que, és clar, caldria retirar-los-el si reincidien, i que quan hagi passat l'actual crisi ja veurien.

Però el més gros del cas és que els acusats es volien defensar!!! I això després que l'acusador, un cop acabada l'acusació se'n va anar per no sentir-los!!

Afortunadament, el jutge, que sabia el que es portava entre mans, els digué que ja ho havien sentit, que ja s'havia acabat i que fumessin el camp.

Tot això, és clar, porta perturbacions i qui ho ha de pagar són els pobres empleats, que no cobren més que per entregues i amb retard i ara s'hauran de suprimir despeses i caldrà treure la multitud d'empleats nous. Sort que aquests seran col·locats, tant si els volen com si no, a les cases distribuïdores. Els que patiran més seran els dependents del Comité de Producción, que els treuran i no els ocuparan enlloc. Però cal sacrificar-se pel Sindicat, ja els ho diuen; no faltava més!

Jo, per la meua part, ja em sacrifico i els ofereixo els meus serveis des del meu nou càrrec d'Assessor Literari.

CARRASCO DE LA RUBIA (A) EL PERFECTO INCONTROLADO (a) LUIS VERAMON

Un altre marit enganyat demostrant gràficament l'estrangulació perfecta de l'adúltera i que nosaltres aclarirem.

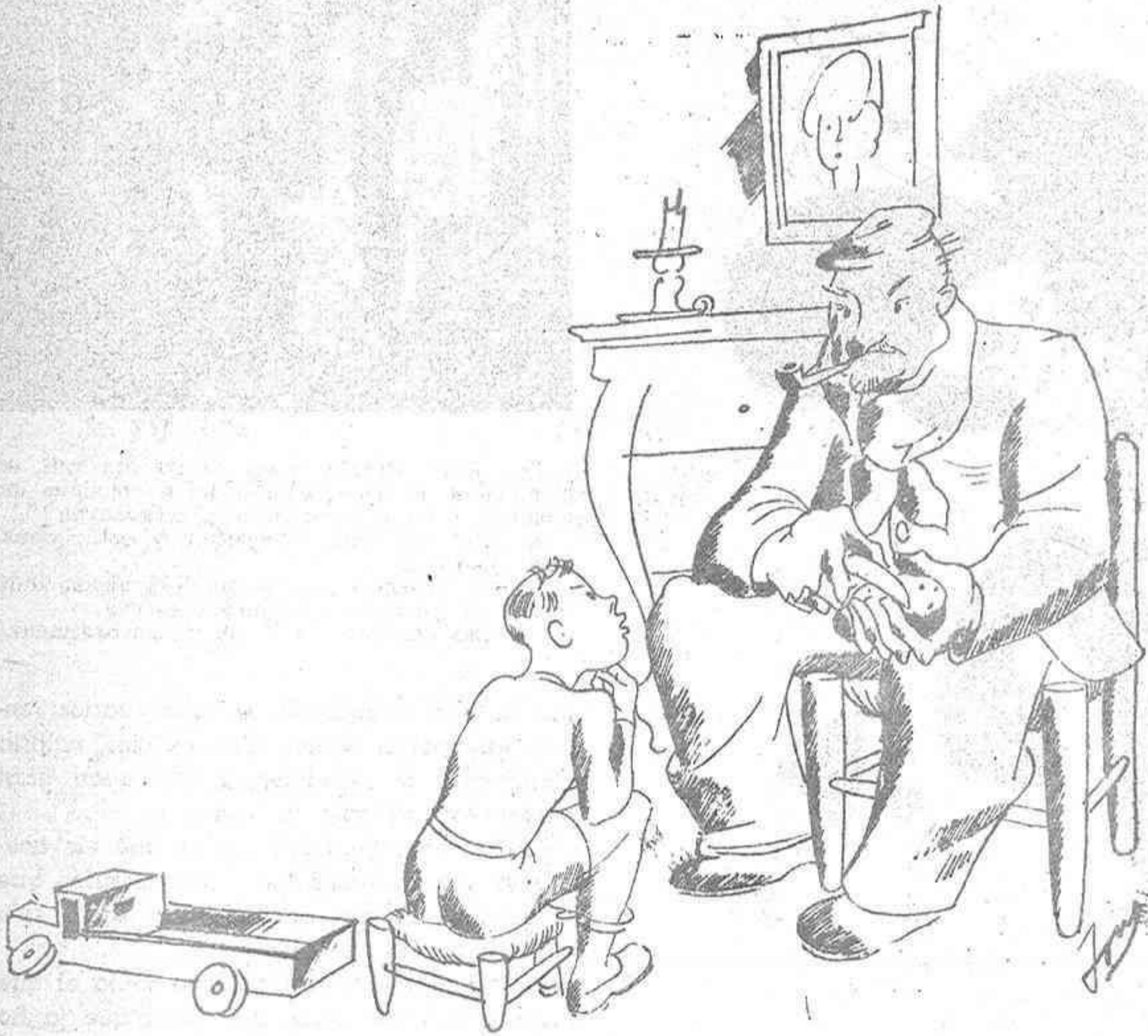
Primer: Es troba sota el matalàs la carta comprometedora de la perfida.

Segon: Amb veu fosca cal exclamar: «Què has fet del meu honor?»

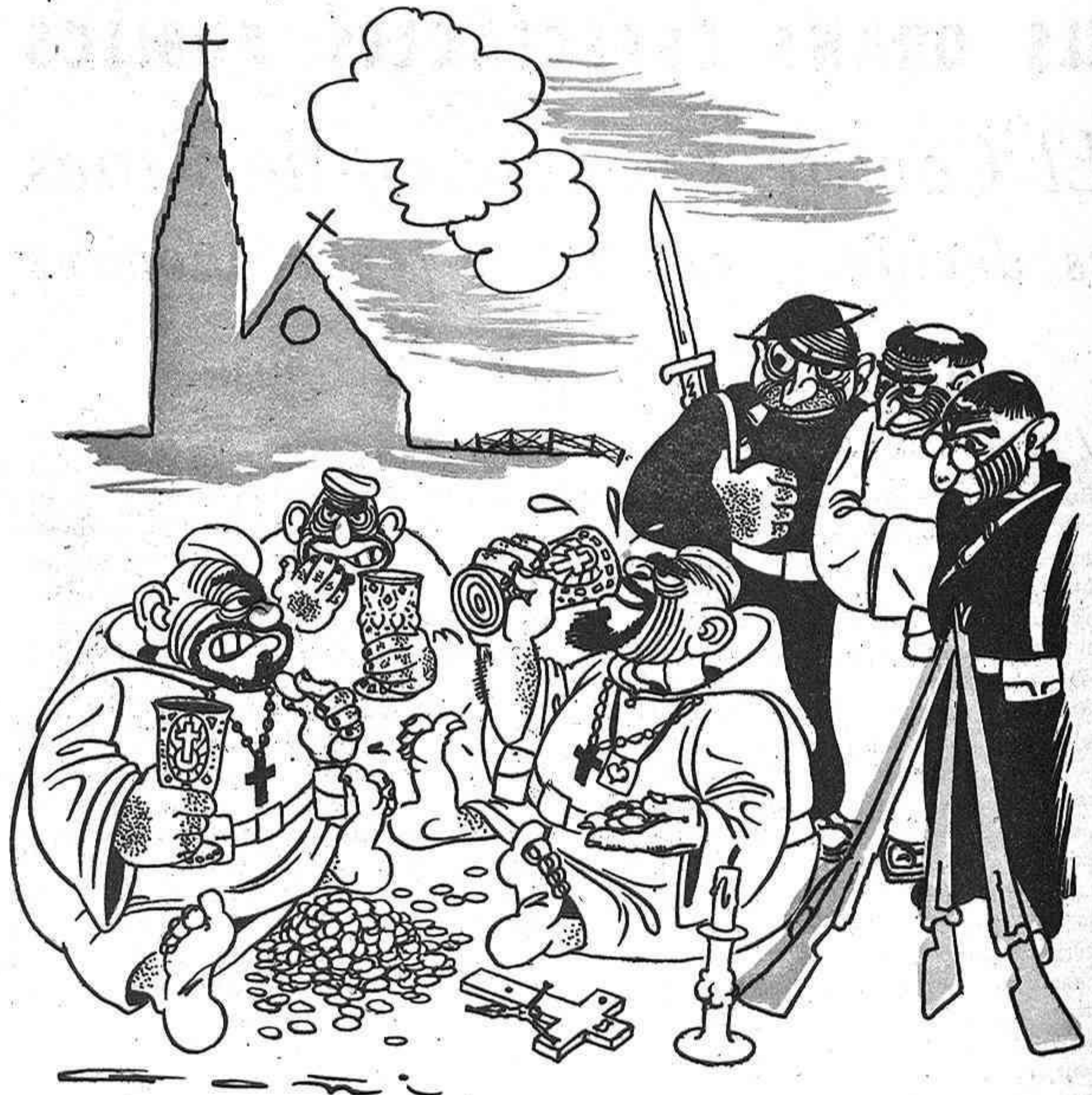
Tercer: Ella no podrà justificar el que ha fet de l'honor i és aquest l'instant de procedir a la seva estrangulació, que s'efectuarà d'aquesta manera (1).

(Es una foto C. E. de C., naturalment.)

(1) Diccionari Espasa, art. «Estrangulación».

—Avi, ara expliqui-me'n un de pagesos.

Els defensors de la F. E.

La Comissió.—Els voluntaris?
 Franco.—Los voluntarios? Los voluntarios son ustedes. Conque, «scampate»!

CORREU I REMENEU

Antifeixistes

visiteu la

Exposició del fred

dimarts a la

Sala Busquets

Carrasco. — Aprofitarem el que ens envieu.

Continueu, continueu.

Vicenç Blanch.—L'acudit és innocent.

«El Campanero».—El mateix us diem.

Peregeli.—Massa llarg.

Sense Saber.—Molt encertats els vostres treballs. Es publicaran.

Philo Vance.—No guardem els originals. El segell el tenim a la vostra disposició.

Parera.—No ens serveixen.

Pepus.—«Nuestra Obra» ha perdut actualitat.

Pirup-Pirup-Pirup.—N'aprofitarem un.

Marius.—Un dels acudits està bé, però actualment no és oportú.

Un lector de L'ESQUELLA.—Ho aprofitarem.

Senyors camarades.—Li hem augmentat el sou, com vostès ja saben, i tanmateix, com vostès saben això, nosaltres sabem que són vostès, senyors camarades!

Carrasco.—Ens ha sortit publicat tal com ens ho vàreu enviar. Ja ens perdonareu.

Lluís Lunàregui. — Els vostres acords ens han collectivitzat el cor. Aprofitarem alguns retalls.

Lluís Lunàregui.—Vell amic: Ens ha agradat el vostre periòdic i, no cal dir-ho, les vostres trameses.

P. P. B. G.—No serveix.

Jan.—Tampoc.

DISPONIBLE

LLEGIU EL FOLLET

**"Urgeix la unitat proletària
i antifeixista"**

per VICTOR COLOMER,
del Comitè executiu del P. S. U.
Pròleg de Joan Comarera

PREU: 60 CÈNTIMS

DE VENDA A TOTS ELS QUIOSCOS

Distribuidors exclusius per a tot Catalunya: **P.A.C.O.D.** Rambla del Mig, 17
Barcelona

Llegiu

**LA CORRESPONDENCIA
INTERNACIONAL**

i estareu al corrent dels esdeveniments polítics internacionals més importants, glosats pels representants més autoritzats, del moviment obrer a tot el món

PREU: 25 CENTIMS

DE VENDA A TOTS ELS QUIOSCOS

AVIAT

LA CORRESPONDENCIA INTERNACIONAL
publicarà un número extraordinari sobre

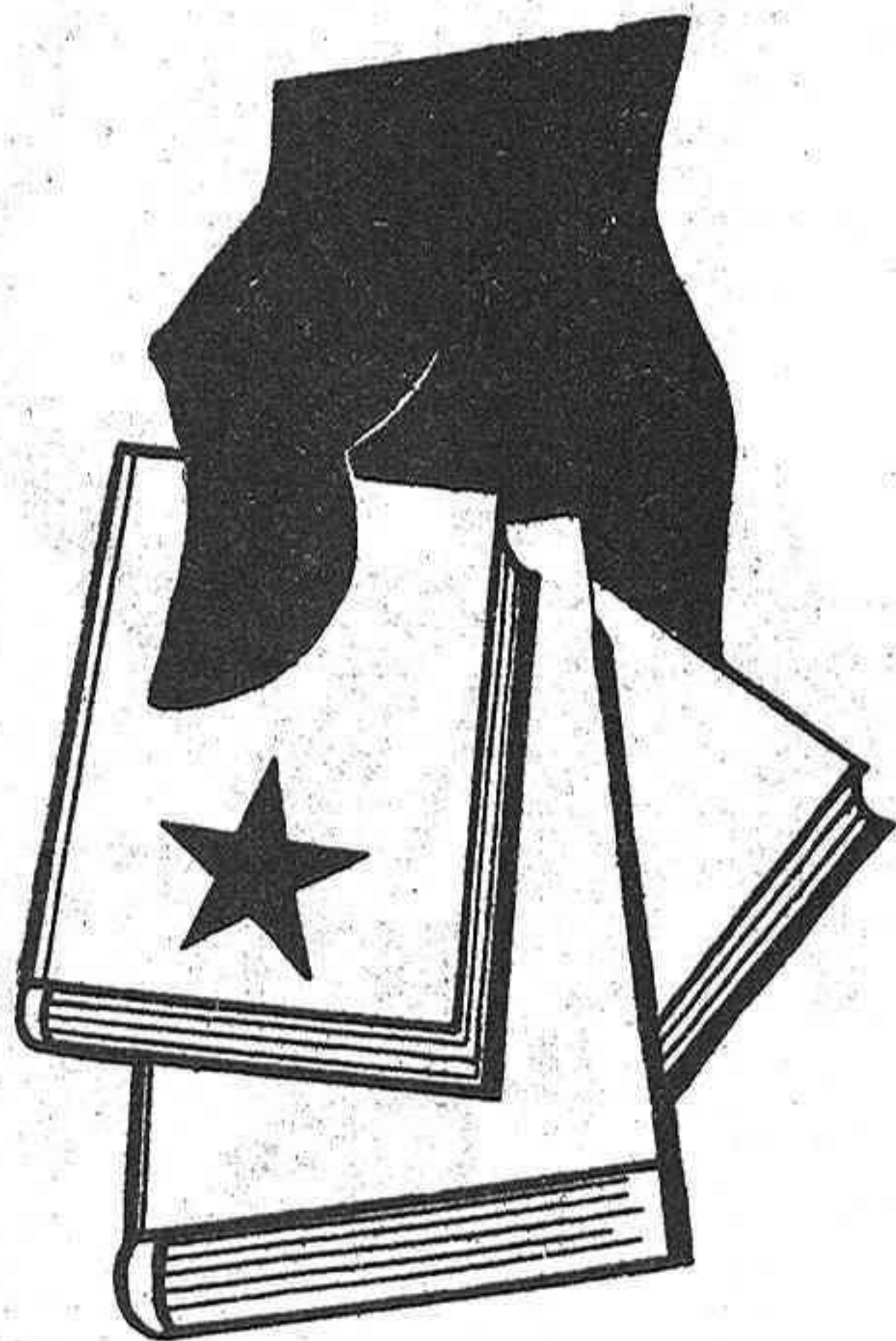
**La situació econòmica mundial
en el primer semestre de 1937**

degut a la ploma de l'eminent economista internacional EUGENI VARGA

Es posarà a la venda al preu dels números ordinaris

DISTRIBUIDORA **P. A. C. O. D.** BARCELONA
DE PUBLICACIONS RAMBLA DEL MIG 17

A L'ABAST DE LA VOSTRA MA...

Demaneu avui mateix un exemplar del catàleg que acaba de publicar la

LLIBRERIA "LA INTERNACIONAL" BALMES, 22
BARCELONA

Estareu documentats i podreu escollir entre el més selecte i essencial que s'ha editat sobre:

- Teoria revolucionària
- El moviment Stajànov
- Biografies i Episodis revolucionaris
- Sèrie Popular de Clàssics del Socialisme
- Petita Biblioteca Leninista
- Petita Biblioteca Stalinista
- Així és la U. R. S. S.
- El bolxevisme en acció
- El VII Congrés de la I. C.
- La joventut i el Marxisme
- El Ple ampliat del C. C. del P. C. d'E.
- Novelles i contes per a infants
- Poesies i cançons revolucionàries.

Llibres de l'«Editorial Cenit», «Ed. Españolas», i «Nuestro Pueblo», edicions de l'Escola Popular de Guerra i dels millors autors d'avantguarda, com Ilya Ehreburg, Upton Sinclair, Sinclair Lewis, Barbusse, etc., etc.
Sempre les darreres novetats en llibres socials.

BIBLIOTECA DE LA CIUTAT DE BARCELONA
L'ATEU BARCELONES

—Té, ara em recordo que encara no m'han tornat l'abric de la tintoreria.